

"Ναι" στην Ευρώπη

02/07/2015, 12:49

Είναι η δεύτερη φορά που θα ψηφίσω σε κρίσιμο δημοψήφισμα. Πριν από έντεκα χρόνια (2004) συντάχθηκα ανεπιφύλακτα με το μεγάλο «όχι» του κυπριακού λαού απέναντι στο γνωστό σχέδιο Ανάν. Σήμερα συντάσσομαι ξεκάθαρα με το μεγάλο «ναι» της Ελλάδας στην Ευρώπη.

Του Κώστα Μ. Κωνσταντίνου*

Θα ψηφίσω «ναι». Πιστεύω ότι έφτασε ο καιρός και η ύστατη στιγμή την είσοδό μας στην τότε ΕΟΚ, στη στρεβλή και συγκυριακά συγκεντρωτική σήμερα Ευρωπαϊκή Ένωση, να τη μετατρέψουμε συνειδητά ως λαός σε κατάταξή μας δίπλα στους άλλους Ευρωπαίους πολίτες.

Ο καθένας πρέπει να πάρει θέση. Από όπου είναι ταγμένος, ας δει τα πράγματα μέσα από τον κύκλο των εμπειριών του και ας προτείνει, σε κάθε περίπτωση με πόνο ψυχής αλήθεια, ό,τι είναι καλό για τον τόπο. Μέσα από τις μικρές μου δυνάμεις εξηγούμαι:

Χωρίς την καλλιέργεια της ψυχής και του μυαλού τίποτα δε γίνεται. Είναι η αιτία και το αποτέλεσμα συγχρόνως. Δε χρειάζεται να επιχειρηματολογήσει κανείς επ' αυτού. Δεκαετίες όμως τώρα η χώρα κλείνεται αυτάρεσκα σε μία καταστροφική εσωστρέφεια απαξιώνοντας συστηματικά και προοδευτικά, μέσα από τα λεγόμενα αναλυτικά προγράμματα του σχολείου, την ανθρωπιστική παιδεία.

Το αποτέλεσμα είναι ότι το τελικό προϊόν-πολίτης του ελληνικού σχολείου απεχθάνεται τη βάση της σκέψης και της πολιτικής συναλληλίας. Μένει πρωτόγονα μακριά από τον κριτικό σεβασμό στην άποψη του άλλου. Ο νεοελληνικός αυτός επαρχιωτισμός γιγαντώθηκε στο χώρο της Εκπαίδευσης και με τη βολική ανοχή στις μαθητικές καταλήψεις των σχολείων. Με το έτσι θέλω πετυχαίνεις πράγματα.

Οι νόμοι είναι μενού α λα καρτ - καμία σχέση με την Ευρώπη. Το ίδιο συνέβη και σε άλλες πλευρές του μικροελλαδικού βίου. Μεγαλωμένη επομένως η κοινωνία μας στην αυτάρεσκη μικρότητά της, ορκίζεται στην ιστορία της, στον πολιτισμό της, στο πρόσφατο παρελθόν της. Τα αγνοεί όμως όλα βλακωδώς. Αποδέχεται ως εγγενή την αδιαφάνεια και τον παραγοντισμό.

Με αυτό τον τρόπο, από τη μεταπολίτευση και μετά, υποβλήθηκε και καλλιεργήθηκε στη συνείδηση της κάθε νέας γενιάς ένα περιχαρακωμένο στην αντίθεση με τους άλλους «εμείς» που αδυνατεί να αναχθεί στη θεώρηση των ευρύτερων πολιτισμικών και γεωπολιτικών συνόλων. Κατάντησε ως εκ τούτου αυτονόητο η Ελλάδα (το λίκνο, ναι, της Ευρώπης) να θεωρεί την Ευρώπη μέσα από μία νεοοθωμανική αντίληψη: αυτοί μας χρωστούν και όχι εμείς.

Όπως, οι εξ ανατολών γείτονές μας εννοούσαν κάποτε την ένταξή τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση ως εκτουρκισμό της Ευρώπης, το ίδιο και εμείς, ως εθισμένα νεοοθωμανικά αποκλώναρα, κατανοούμε την Ευρώπη μόνον ως εξελληνισμένο χώρο της καθ' ημάς κουτσαβάκις μαγκιάς. Η σοβούσα κρίση φαντάζει επομένως ως νομοτέλεια.

Είναι ώρα να ξεφύγουμε για πάντα από αυτή την αυτοκαταστροφική δίνη. Πριν μας ρουφήξει τελεσίδικα η μαγευτική για την ιδιοσυγκρασία μας αλλά ατυχώς δυστυχούσα αντιδημοκρατική και επικίνδυνη Ανατολή. Είναι η ώρα η Ευρώπη να ξαναμπολιάσει την Εκπαίδευσή μας.

Θέλουμε την Ευρώπη, μένουμε στην Ευρώπη, είμαστε Ευρώπη. Το πολιτικό και κοινωνικό ευρωπαϊκό κεκτημένο της χώρας είναι η κιβωτός του μέλλοντός μας. Όταν άνθρωποι εξαθλιωμένοι της Ανατολής έρχονται στη Δύση, εμείς δεν μπορούμε να αυτοκτονήσουμε πηγαίνοντας στην Ανατολή.

Τώρα που καταρρέουν γύρω μας χάρτινοι πολυκαιρισμένοι μύθοι, έρχεται η ώρα να το αποφασίσουμε τελεσίδικα και αμετάκλητα. Να μην αφήσουμε κανέναν να κάνει κατάληψη μπουκάροντας στο αύριο των παιδιών μας.

** (Ο Κ. Κωνσταντίνου είναι καθηγητής φιλόλογος στο 3ο Γενικό Λύκειο Ηρακλείου, πρώην δ/ντής στο 5ο Λύκειο Ηρακλείου).*